

Uppsala Golfklubb 40 år

Anförande av Waldemar Bobeck vid klubbens 40-årsjubileum 27 oktober 1978.

Herr ordförande, värderade gäster och klubbkamrater.

Klubbens historia börjar egentligen redan år 1937, då man i den då nybildade Uppsala

Rotaryklubb önskade göra något välgörande av bestående värde för staden. Gregor Paulsson (bild), bosatt i Uppsala sedan 1934, som nyutnämnd konstprofessor, hade sedan dess saknat sin hobby, golfen, och föreslog därför presidenten HW Söderman att man skulle starta en Golfklubb. En interimskommitté utsågs i Rotary den 21 september 1937 för bildandet av UGK och bestod av professor Gregor Paulsson, ordförande, direktör HW Söderman, vice ordförande, advokat Harald

Håkansson, sekreterare, överste Helmer Bratt, professor Thore Engströmer, professor Hugo Osvald, bankdirektör Erik Westerlund.

Överste Bratt, chef för I8, omtalade att han (kronan) nyligen köpt hela Hågadalen och kunde tänka sig att arrendera ut behövlig mark. En insamling startades bland rotarianer, industri och handel som gav 13 000 kronor och ett arrendeavtal upprättades den 26 oktober 1937 mellan Kgl. Upplands regemente och UGK att gälla i sju år från den 1 oktober 1937. Avtalet godkändes av UGK på allmänt sammanträde den 7 april 1938. Banan ritades av Gregor Paulsson, som tidigare ritat Djursholm, Lund och Viken och arbetet på banan påbörjas redan på hösten 1937 under ledning av Djursholms pro, Max Wellens.

På våren 1938, närmare bestämt torsdagen den 7 april bildades UGK vid konstituerande sammanträde i Gustavianum inför 21 närvarande personer och UGK:s första styrelse blev: ordförande Gregor Paulsson, vice ordförande HW Söderman, sekreterare Harald Håkansson, vice sekreterare Hugo Osvald, skattmästare Erik Westerlund, vice skattmästare Erland Stålnacke, ledamöter Daga Fåhræus, Carl Z Hæggström, Nils Sterner och Erik Wolrath. Man fastställde årsavgiften för 1938 till 75 kr, men tog bara ut hälften, 37:50 inträdesavgiften till 100 kr.

Banan invigdes den 18 september 1938 klockan 1.30 och den 18 oktober 1938 invaldes UGK i riksidrottsförbundet och Svenska Golfklubben. Man hade då 104 medlemmar, vilket var bra, då det året fanns endast 22 klubbar i Sverige med tillsammans 3200 spelare. Man var klok nog att redan från början anställa en Pro, George Roberts, som för sin lektion, en oavkortad timme, kostade 3 kronor. Emellertid hann golfklubben inte bli i stort sett mer än ett år gammal i någorlunda färdigt skick förrän mörka moln tornade upp sig vid horisonten.

Kriget blev ett faktum. Och vad det betydde kan dagens golfspelare svårligen föreställa sig. Pron återkallades till England för att gå ut i kriget där han stupade, banpersonalen inkallades till militärtjänstgöring, bensinen tog slut både för maskinerna och för att ta sig ut till banan, bollar och klubbor tog slut och dessutom - militären upptäckte att det ej räckte att skjuta skarpt på banan vid Grindstugan, man måste ut i terrängen och då blev det Hågadalen. Årsavgiften, som är ett känsligt instrument för en Golfklubb hade nu, 1940, höjts till 100 kr, men det var nu få som betalade. Man tog då till Uppsalas dåtida berömdhet, stadsbudskåren som med kravlistor besökte varje medlem och 42 stycken betalade snällt. Läget var emellertid ohållbart och allt blev bara sämre. Tack vare Sten Nordenmans berömvärda insatser under senare delen av kriget, kunde det hela hållas flytande till 1 oktober 1947, då det förlängda

arrendet utgick. Nu var goda råd dyra. Skulle de femtiotal golfspelare, av vilka de flesta var nya golfare, sedan nu importen av bollar och klubbar öppnats, bli utan banan och därmed utan möjlighet att spela golf?

Robin Fåhræus, som nu blivit ordförande, gjorde tillsammans med några nya golfare rekonstruktion av styrelsen, på Stockholms Nation där Robin Fåhræus var inspektor, anordnades en subskriberad smokingmiddag med ett 50-tal deltagare. Chefen för I8, överste Olle Norman, just då incoming president för Uppsala Rotaryklubb, inbjöds och gjordes under stor akademisk pompa till klubbens hedersledamot. I sitt tacktal lovade han att klubben skulle få vara kvar, förutsatt att inga papper skrevs och att hänsyn tas till oundgängliga skjutningar. Glädjen var allmän och alla var besjälade av tanken att nu skulle tid ges att i lugn och ro utveckla golfspelet. Det var emellertid utomordentligt svåra förhållanden. Ekonomin, inkomster ca 4000 kr per år, tillät ej inköp av fröer och gödningsmedel, endast till lön åt greenkeepern och ersättning till närboende arrendatorn Sahlin, som med sin häst Pontus klippte fairway och därvid samtidigt med Pontus hjälp gav jorden den enda gödning, som stod till buds.

Stämningen var god, lägesförbättring dock nödvändig och till höjdpunkterna räknades de dagar då man i bilar åkte samlat till exempelvis Djursholm för att få spela "riktig golf" dvs få stå på jämna utslagsplatser, vid inspelet få skära torv istället för cementhård, ojämn lera och få putta på snabba, jämna greener.

Under tiden åker Robin Fåhræus runt om i Sverige och håller föredrag om golf och på en resa till Italien upptäcker han att man i Rom i anslutning till Via Appia har en golfbana, som förskönar området. Får därmed idén att förlägga vår bana till Gamla Uppsala och dess fornminnen. Det var dock en hopplös uppgift, med många jordägare, kyrka och riksantikvarieämbetet som oförstående motståndare. Andra områden som undersöks med samma negativa resultat var bland många Fredrikslund söder om Flottsund och Brantshammar något längre söderut.

1953 blev för klubbens framtid ett bra år. Arne Lindell bytte västgötslättan mot Hågadalen, Ulla Björling (Zettersten) Falsterbos sand mot Norbys lera, Nisse Nyberg tennisspelet mot det kanske matematisk mer invecklade golfspelet och man förlorade klubbmatchen mot jag tror det hette Sandgropens miniatyrgolfklubb. Det senare medförde att man nu kunde räkna Kalle Hagström (bild, Elis Wekell och Kalle), Einar och Holger Jansson med flera som medlemmar i klubben. Nu blev det fart på barnarbetet, främst genom Kalle Hagström, som snart invaldes i bankommittén och styrelsen.

Så här låter det dock i årsrapporten till förbundet: "Trots ingen större ökning i medlemsantalet, 53 stycken, har spelfrekvensen ökat så mycket att man kan tala om ett genombrottsår för golfen. Så länge banan används till militärt skjutfält, äro svårigheterna emellertid hart när oöverstigliga, men klubben hoppas snart få ett nytt område av Uppsala stad. Instruktion har getts av klubbens egna spelare. Professionell tränare är det omöjligt att engagera, då banan oftast ej är tillgänglig före klockan 17..." Men golfspelare är segt släkte och trivseln och den personliga generositeten är på topp.

När Gösta Jönsson för första gången slår över diket från nionde utslaget, cirka 140 meter, skänker han spontant en tankbil med motorspruta och sedermera donerar Thor Warborn en portabel bevattningsanläggning för greens. Alla bidrar med vad man har möjlighet till att när

man 1955 erhåller 10 000 kr i anslag från Uppsala stad att användas till banans skötsel och inventarieanskaffning, kan man äntligen köpa ny fairwayklippare och greenklippare.

Kalle Hagström som nu blivit banchef, gör underverk med banan och när man 1956 ogräs-
bekämpar med Diff, så det normalt går att hitta bollen på fairway med säkerhet, är lyckan
nästan fullständig. Jag säger nästan för nu kastar man sina blickar på klubbhuset (bild) och

tycker att det är för tokigt att man inte ens kan tvätta
händerna. För det var ju så att när kontraktet med kronan
utgick 1 oktober 1947 kom en fanjunkare samma dag
skruvade bort handfaten. Samtidigt som Nisse Nyberg
undersöker möjligheterna att flytta banan längre norrut i
trakten av Björns Hög, tillsätts en kommitté under
ledning av Olle Sjövall med uppgift att förbättra
klubbhuset. Resultatet blir ett nytt avtal med Kgl.
Upplands signalregemente och dess dåvarande chef,
överste Sven Almqvist, gällande en tid av fem år fram till

1 december 1962. För omkring 5000 kr renoveras klubbhuset och detta parat med en allt
bättre bana, gör att nya medlemmar strömmar till. En stor del i den framgången har även
”mannen med järnmasken” Elis Werkell, som ofta besökte Uppsala gjorde bejublade
uppvisningar mot såväl GA Bielke som våra egna bättre spelare.

Man får heller inte glömma Sonja Hagström, som i och med renoveringen av klubbhuset
kunde öppna servering och hennes man Kalle, som gav allt fler golflektioner.

Under tiden hade Robin Fåhræus med ålderns rätt avgått som ordförande och dynamiske Tore
Dahlström trätt till. Nu började en hektisk tid. Genom tillströmningen av nya medlemmar
(200) och höjda årsavgifter (275 kr) förbättrades ekonomin om man kunde på allvar ta upp
kampen för en ny, egen bana. För detta ändamål tillsattes en ny kommitté bestående av Harald
Carlsson, Olle Sjövall och Sven Wahlberg och med Nils Nyberg som ordförande. Kommittén
undersöker stort antal områden runt Uppsala och finner till slut jordbruksfastigheten Håmö
1:1 en idealisk plats för anläggande av golfbana.

Gregor Paulsson och golfförbundets ingenjör Nils Sköld utarbetar oberoende av varandra
förslag till bansträckning. Båda finner att området lämpar sig synnerligen väl för en
spelmässigt omväxlande och ur landskapssynpunkt vacker bana av tillräcklig längd och
svårighetsgrad även ur internationell synpunkt.

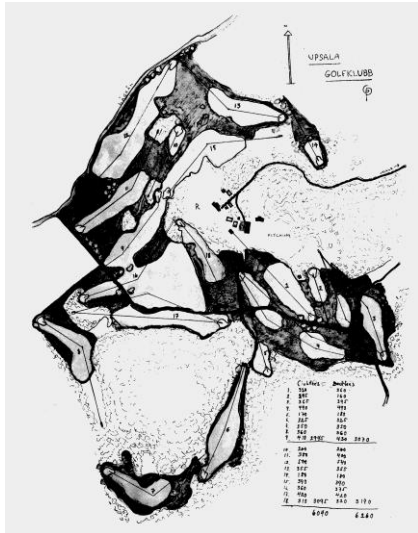

Fastigheten, som ägs av domänverket, annonseras till salu
genom anbud och klubben beslutar enhälligt vid extra möte
att ingå med anbud. Anbudet uträknas av en särskild
priskommitté, som gör det så skickligt att Kungl. Maj:t den 17
nov 1961 förordar att fastigheten Håmö 1:1 i Läby socken
försäljes till Uppsala golfklubb. I konkurrens med 10 andra
anbud.

En bidragande orsak till statsmakternas positiva inställning till golfklubbens förvärv av Håmö
var det utomordentliga stöd, som klubben fick från olika håll i Uppsala. Här bör nämnas
Uppsala stads Idrottsstyrelse, Uppsala industriförening, skoldirektören Karl Söderberg i
samråd med Uppsala stads ungdomsstyrelse.

Det är värt att beakta att Lantbruksstyrelsen i sitt utlåtande till Kungl. Maj:t särskilt underströk att det var ett rimligt önskemål att en golfbana av tillfredsställande beskaffenhet får anläggas inom måttligt avstånd från Uppsala stad.

Nils Nyberg med sin entusiasm och helhjärtade arbetsinsats var en ovärderlig tillgång för klubben under denna första etapp.

Den 14 mars 1962 kunde Tore Dahlström hissa klubbens fana framför f.d. majorsbostället på Håmö, som ett tecken på att golfklubbens medlemmar nu trampar på egen mark. Tidigare kommittéer har nu gjort sitt och inte mindre än sju nya utses alltifrån finansiering och banbygge till public relation. Banan anläggs: Gregor Paulssons ritning(bild) antages och arbetena omfattar allt från plöjning, harvning, stenplockning, och sådd till dränering, grävning av insjö, brobyggen, skogsröjning, stensprängning och greenbygge. Stallet görs om till omklädningsrum, majorsbostället till klubbhus, vatten och avlopp ordnats etc. etc.

Att tusen och en saker blir gjorda på rätt sätt övervakas av banchefen Nils Nyberg, assisterad av Harald Carlsson(bild) som jordbruksexpert. Och Harald Carlsson utför själv praktiskt taget allt plöjning, harvning, och sådd med egna traktorer, såningsmaskiner och andra redskap. Och Einar Jansson, som nu varit greenkeeper ett par år, har med sina medhjälpare hand om övriga anläggningsarbeten, samtidigt som 9-banan i Hågadalen måste skötas. Finansierings- kommittén bestående av Sven Wahlberg, Arne Lindell och Olle Sjövall ”skaffar” pengar för halvmiljonprojektet: Stadens banker och Uppsala ättiksfabrik beviljar lån på förmånliga villkor, Uppsala stad ger driftsbidrag, medlemmar bidrar med frivilliga reverslån och Olle Sjövall säljer reklam på alla 18 hålen och bidrar därmed själv med 180 000 kr. (Bild. Fr.h. Björn Syrén, Einar Jansson, okänd, Holger Jansson, AGA Carlsson, Harald Carlsson, Nils O Nyberg, Gregor Paulsson)

Klubben växer snabbt, nu 1964 ca 350 medlemmar. Problemet att behålla den goda andan och sammanhållningen från den lilla klubben, när man nu växer ut till en storklubb, söker man lösa på olika sätt. Bland annat sänder sekreteraren, nu LO Lindqvist, understödd och PR-avdelningen, dvs Johan Hillbom, ut Håmö-bladet för att hålla medlemmarna à jour med utvecklingsarbetena. Och i augusti 1964 öppnas banan för spel, trots att den är långt ifrån färdig.

Nu packar man definitivt ihop i Hågadalen och lämnar den gamla, trots allt så kära 9-banan där. Och under 1965 tar banan definitivt form, övningsgreenen med intilliggande terrass blir färdig och medlemsantalet är nu uppe i över 400. Och den 28 augusti 1965 är det högtidliga ögonblicket inne, då landshövdingen Olof Rylander kan förklara Upsala Golfklubbs nya 18-hålsbana vid Håmö för invigd.

Och därmed tackar för mig med att till klubben överlämna beviset för medlemskap i riksidrottsförbundet den 18 okt 1938

Waldemar Bobeck